

F'eestelijke opening natuurspeeltuin Reggestraat

Er was voor de kinderen van alles te doen.

Eigenlijk had de natuurspeeltuin naast Moestuyn De Terp, op het voormalige voetbalveld aan de Reggestraat, verleden jaar al klaar moeten zijn, maar als gevolg van de coronapandemie kwam het werk maandenlang stil te liggen. Daardoor moest er deze lente nog heel veel gebeuren voordat de speeltuin opgeleverd kon worden.

Vlak voor de zomervakantie werden de laatste toestellen geplaatst, zodat de buurtjeugd er in de zomervakantie in ieder geval lekker konden spelen. De officiële opening moest wachten tot na de vakantie, want de gemeente wilde er een spetterend feest van maken, waar alle kinderen bij konden zijn.

Kraanwaterdag

En een spetterend feest werd het op woensdagmiddag 22 september, letterlijk en figuurlijk. Deze datum was bewust gekozen omdat het die dag nationale kraanwaterdag was. De meeste activiteiten en spelletjes, die werden georganiseerd door Toppie, stonden dan ook in het teken van water. Het opblaasbare zwembad met aqua balls was de grote favoriet. Maar ook voor de andere waterspeltjes, het levend ganzenbord en de creatieve activiteiten was veel animo.

Doe ff Gezond

Het was schitterend weer, warm en zonnig, maar de kinderen hoefden niet bang te zijn dat ze honger of dorst kregen. Doe ff

Gezond had voor fruit en andere heerlijke gezonde hapjes gezorgd, en Evides had een grote zuil met drie kranen neergezet, waar iedereen de uitgedeelde bidons en waterflessen kon vullen.

Openingshandeling

De officiële opening werd op ludieke wijze verricht door wethouder Marco Stam. In plaats van een lint door te knippen hield hij samen met wijkmanager Wilma Wubben een slinger met vlaggetjes dwars over de tokkelbaan. Een van de aanwezige kinderen roetsjte in volle vaart naar beneden en trok de slinger uit hun handen.

Anja van Weezenberg

Foto's: Anja van Weezenberg

De officiële openingshandeling

Foto's Joukje Sieben

Drentse dromen

“Wat een sombere dag weer vandaag, Aartje,” zuchtte Saartje de staartmees terwijl ze naar de zware regenval keek dat door een heftige zuidwesten wind tegen hun huisje blies. Aartje keek op van zijn natuurblad dat hij zat te lezen in de woonkamer. “Ja, november kan stormachtig en ongezellig zijn, gelukkig zitten we hier lekker warm en knus,” antwoordde hij en ging verder met lezen. De razende wind en stromende regen leken hem niet te beïnvloeden. Maar Saartje bleef somber en dacht terug aan de warmere en zonnige zomertijd. “Weet je nog hoe we hebben genoten van onze vakantie in augustus?” vroeg ze, bladerend in het fotoalbum van die vakantie. “Ik wou dat we die tijd konden herbeleven.” Ze sloot haar oogjes en herinnerde zich hoe die week tot stand was gekomen....

Drentse ‘roots’

De staartmezen waren op bezoek bij de moestuin waar Gans Siebe zoals gewoonlijk in zijn ketelpak ze had verwelkomd met een kopje meenthe en een spinnenkopkoekje. Daar waren de meesjes dol op. Al pratend merkte Saartje een koffer bij de tafel op. Ze wees erna en vroeg, “Ga je op reis, Siebe?” De grote gans lachte en antwoordde, “Ja, morgen ga ik een weekje naar Drenthe, even weer een bezoekje brengen aan mijn ‘roots’.” Hij stond op om nog wat thee bij te schenken, schuivend over de vloer met zijn karakteristieke gele klompen. “Jullie mogen mee, als

jullie zin hebben,” ging hij plotseling verder. “Ik ga op bezoek bij mijn neef Wiebe en ik weet zeker dat hij het leuk zou vinden om wat extra gasten te hebben. Hij is erg trots op ons mooie Drenthe en zou jullie met plezier schitterende plekje laten zien. Vervoer is geen probleem, ik neem jullie gewoon mee op mijn rug!” Hij glimlachte en wachtte op reactie. Saartje was gelijk enthousiast en, met een beetje aansporing, ging Aartje ook overstag. “Alleen als het niet teveel moeite is, hoor,” zei hij en Saartje knikte instemmend. Dat was het niet, verzekerde Siebe de meesjes en de volgende dag, met gepakte rugzakjes, klommen ze op zijn brede rug en hielden ze ieder de onderkant van een brede grijsbruine ganzenvleugel vast.

Neef Wiebe

Na een rennende start tegen de wind in hollend op zijn harde gele klompen, vloog de grote gans met zijn piepkleine passagiers de lucht in en toen hij voldoende hoogte had gewonnen, riep hij over zijn schouder, “Op naar een Drents avontuur, jongens, jullie zijn zo licht als een veertje!” En met een bulderende lach zette hij koers naar het noordoosten, naar zijn geliefde geboortestreek. Het was gelukkig een mooie, zonnige dag en de vlucht verliep zonder problemen. Toen Siebe de omgeving van Dwingeloo naderde, wees hij met zijn vleugel naar het mooie stenen vogelhuis met rieten dak, geheel in Drentse stijl, waar zijn neef Wiebe woonde. Wiebe stond

al in zijn voortuin op de uitkijk en liep snel met grote passen naar het vogeltrio toe om ze te verwelkomen. Ook Wiebe was uitgedost in een ketelpak en in zijn geval blauwe klompen en hij gaf de vogels allemaal een hartelijk welkom.

Rust en ruimte

Nadat Siebe, Aartje en Saartje waren uitgepakt en uitgerust, verspilde Wiebe geen tijd om ze die avond al een paar hunebedden te laten zien. De staartmezen waren diep onder de indruk, zo iets hadden ze nog nooit gezien. De volgende dag vlogen de vier vogels naar het Balloërveld, een uitgestrekt heidegebied. Daar genoten ze van het prachtige paarsgekleurde vergezicht en de honingzoete geur die de zachte, warme wind meebracht. “Kijk daar!” wees Saartje plotseling met een vleugeltje naar een groep zwart-witte ooievaars die in een nabije weide hun veren stonden glad te strijken, zich schijnbaar niet bewust van hun bewonderaars. “Wat groot! Ik tel er elf!” riep Aartje opgewonden. Iedere dag gingen de vogels op pad en de staartmezen leerden voor het eerst dit prachtige gebied beter kennen. In de koele bossen kwamen ze kleine, felpaarse amethystzwammen tegen maar ook grote zwarte slakken en flinke mestkevers die over het bostapijt liepen. “Wat groot!” herhaalde Aartje, weer verbaasd. “Tja,” lachte Siebe, “hier in Drenthe is er ruimte, ruimte om groot te worden, jongen!” En zijn neef Wiebe knikte instemmend. De

vogels namen de tijd om Drentse schapen te bewonderen, het openluchtmuseum in Orvelte te bezichtigen en het Ekstert en Buizert openluchtmuseum in Schoonoord te bezoeken. Daar namen ze een kijkje in een plaggenhut en maakte Wiebe de opmerking, “Over groot gesproken, Aartje, dit zijn pas reuzen!” en hij wees lachend naar de twee gigantische figuren uit de bekende sage.

Onvergetelijk

Op een dag vloog het kwartet naar het Blauwe Meer, een prachtige kunstmatig aangelegde zwemplas. “Die mooie, blauwgroene kleur komt van glauconiet, een mineraal in het zand, en van de diepte van het water,” legde Wiebe uit. Aartje en Saartje zuchtten vol bewondering. “Het lijkt wel een tropisch strand,” zei Saartje zachtjes. Natuurlijk mocht een rondvlucht naar een tiental molens niet ontbreken, vooral om Saartje een plezier te doen, die nogal weg was van molens. “Wat een traktatie!” riep ze toen de vogels bij eentje kwamen die net aan het draaien was. Met een appelboomgaard op de voorgrond en tegen een weidse blauwe lucht en felgroene weide omringd door rijpe maïsvelden was het plaatje oer-Hollands, oer-Drents en “oer-perfect” zoals Saartje het noemde. “Ik heb nog nooit zoveel vogelhuizen gezien als hier,” merkte Aartje op toen ze over wegen vlogen aan beide zijden omzoomd door eiken of witte berken met overal keurig geplaatste houten vogelwoningen.

Op de laatste avond had Wiebe nog één laatste verrassing in petto voor zijn gasten. Hij bracht ze naar het Nationaal Park Dwingelderveld waar ze allemaal konden genieten van de ondergaande zon, kleurend van goud naar rood over de uitgestrekte paarse heidenvelden. Dichtbij hoorden ze het geroep van ganzen die een plekje voor de nacht zochten in het donkere, stille water van een ven. En die nacht, voor de laatste keer, keken Aartje en Saartje omhoog naar de ontelbare fonkelende sterren in een van de donkerste nachtluchten van Nederland. “Onvergetelijk,” zei Saartje zachtjes tegen Aartje. “Onvergetelijk,” zei Aartje tegen Wiebe toen ze de volgende dag hem bedankten voor de fijne week in de provincie die hij hun trots had getoond. “Graag gedaan, erg graag gedaan,” antwoordde hij, “kom nog een keer, jongens!” Met een lach en een traan hadden de staartmeesjes afscheid genomen van Gans Wiebe en fraai Drenthe.

Drentse dromen

En nu dacht Saartje met een glimlach op haar gezicht en een traantje in haar oog terug aan hun geweldige tijd die week in augustus. “Drentse dromen,” zei ze zachtjes, bijna onhoorbaar door het geluid van de wind en de regen buiten. Aartje keek op van zijn blad en zag Saartje het fotoalbum zachtjes dichtslaan.

Nellie Harrewijn